

Řím ustanovuje vidění – číslo čtrnáct

Odrazy Krista a utváření obrazu šelmy: prorocká paralela v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-09-02

Prorocká linie, která určuje, kdy Spojené státy vytvářejí obraz šelmě i obraz šelmy, nastává tehdy, když roh protestantismu utváří obraz Krista. Toto utváření je výslovně označeno v desáté kapitole Daniela, když Daniel spatřuje příčinné zrcadlo „marah“, vidění. Daniel představuje ty, kteří hledí na Krista, a tím odrážejí Kristův charakter. Sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou v desáté kapitole představeni Danielem, utvářejí v sobě obraz Krista pouze tehdy, když hledí na Jeho charakter. Patřením se proměňují.

Obraz šelmy odráží šelmu a vytvoření obrazu šelmy je velkou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnuto o jeho věčném údělu. Když protestantské církve převezmou kontrolu nad vládou Spojených států, vytvoří obraz systému církve a státu, který označuje strukturu moci, již papežská mocnost uplatňovala předtím, než jí byla odňata politická podpora. V témže časovém období bude v jeho lidu posledních dnů vytvořen Kristův obraz. Avšak byli i tací, kteří byli s Danielem a přece neviděli vidění, neboť před tím viděním utekli. Neobstáli ve zkoušce vytváření obrazu šelmy, protože v době zkoušky odmítli dovolit, aby v nich byl vytvořen Kristův obraz.

Duchovní princip odrazu se uskutečňuje pohledem do zrcadla, které představuje Krista, a protože vidění „marah“ je působící vidění, obraz Krista v zrcadle vytváří obraz Krista v lidstvu. Doslovné zrcadlo odráží podobu člověka, který se do zrcadla dívá, avšak duchovní uplatnění tohoto principu je spojeno s proměnnými týkajícími se zrcadla. Ti, kdo jsou pouze „posluchačem slova, a ne činitelem“, „pohlédne na sebe, odejde a hned zapomene, jakým byl“. Dívají se do zrcadla a vidí jen lidství.

Druhá skupina, která „není zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku“, vidí Boží zákon, vidí v zrcadle Krista. Tím skutkem je pochopit, že princip odrazu má „přirozenou“ skutečnost i duchovní skutečnost. Daniel znázorňuje ty, kteří konali „skutek“, neboť v deváté a desáté kapitole znázorňuje dílo, které vytváří duchovní princip odrazu.

V oněch dnech jsem já, Daniel, truchlil po celé tři týdny. Nepojídal jsem žádný lahodný chléb, maso ani víno nevešlo do mých úst a vůbec jsem se nepomazával, dokud neuplynuly celé tři týdny. Daniel 10,1.2.

Gabriel dal Danielovi částečný výklad vidění z osmé kapitoly, avšak Daniel mu zcela neporozuměl.

I já, Daniel, jsem omdlel a po několik dní jsem byl nemocen; potom jsem vstal a konal královské záležitosti; a nad tím viděním jsem byl ohromen, ale nikdo mu nerozuměl. Daniel 8,27.

Sestra Whiteová nás informuje, že Daniel usiloval porozumět výkladu poselství z osmé kapitoly knihy Daniel, který Gabriel přinesl Danielovi v deváté kapitole.

„S novou a hlubší opravdovostí pokračoval Miller ve zkoumání proroctví; celé noci i dny věnoval studiu toho, co se mu nyní jevílo jako něco tak nesmírně důležitého a zcela pohlcujícího. V osmé kapitole Danielově nemohl nalézt žádné vodítko k počátečnímu bodu 2300 dnů; anděl Gabriel, ačkoli mu bylo přikázáno, aby Danielovi dal porozumět vidění, podal mu jen částečné vysvětlení. Když se prorokovu zraku rozvíjelo strašlivé pronásledování, které mělo postihnout církev, jeho tělesné síly ochably. Nemohl již snést více a anděl jej na čas opustil. Daniel ‚zemdlal a byl nemocen po několik dní‘. ‚A nad tím viděním jsem žasl,‘ praví, ‚ale nikdo tomu nerozuměl.‘“

„Bůh však svému poslu přikázal: ‚Dej tomuto muži porozumět vidění.‘ Toto pověření muselo být splněno. V poslušnosti tomuto příkazu se anděl po nějaké době vrátil k Danielovi se slovy: ‚Nyní jsem vyšel, abych ti dal dovednost a rozumnost;‘ ‚proto pochop to slovo a porozuměj vidění.‘ Daniel 8,27, 16; 9,22, 23, 25–27. Ve vidění 8. kapitoly zůstal jeden důležitý bod nevysvětlen, totiž ten, který se vztahoval k času — období 2300 dnů; proto se anděl, když znovu navázal na svůj výklad, zabývá především předmětem času.“ Velké drama věků, 325.

V desáté kapitole jsme obeznámeni s tím, že Daniel měl porozumění „vidění“ a „věci“, avšak Daniel toužil po větším světle, a proto zaměřil své srdce k tomu, aby toto porozumění našel, a postil se po jednadvacet dní. Tímto jednáním představuje ty posledních dnů, kteří rozumějí duchovnímu principu odrazu, jenž je předobrazem přirozeným principem odrazu. Toto porozumění je znázorněno jejich skutky a jejich skutky jsou u Daniela představeny jako hledání správného porozumění Božímu prorockému slovu. Zjevný protiklad těch, kteří před viděním utekli, spočívá v tom, že nehledali správné porozumění Božímu prorockému slovu.

Pravda Božího prorockého slova, po jejímž porozumění je Daniel představen jako lačnicí, je světlem posledních dnů, neboť Daniel je předobrazem sto čtyřiceti čtyř tisíc. Daniel tedy představuje třídu těch, kdo usilují porozumět světlému Božímu prorockému slovu, které je představeno jako závěrečná zkouška před uzavřením doby milosti. V tomto ohledu je to Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, avšak je to také zkouška, která je představena jako vytvoření obrazu šelmy.

Vytvoření obrazu šelmy přímo označuje proces, jakým je obraz šelmy utvářen. Tuto skutečnost nelze správně určit, aniž by byl nejprve určen hlavní předmět zkoušky, totiž šelma. Je to šelma, která stanovuje a vymezuje, jak je obraz utvářen.

„Co je však ‚obraz šelmy‘? a jak má být vytvořen? Obraz vytváří šelma o dvou rozích a je obrazem šelmy. Je také nazýván obrazem šelmy. Abychom tedy poznali, jaký tento obraz je a jak má být vytvořen, musíme zkoumat charakteristické rysy samotné šelmy — papežství.“

„Když se raná církev zkazila tím, že opustila prostotu evangelia a přijala pohanské obřady a zvyky, ztratila Ducha a moc Boží; a aby ovládala svědomí lidu, hledala oporu světské moci. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládala moc státu a používala ji k prosazování svých vlastních cílů, zvláště k trestání ‚kacířství‘. Aby Spojené státy vytvořily obraz šelmy, musí

náboženská moc ovládnout občanskou vládu natolik, že autorita státu bude církví rovněž použita k dosažení jejích vlastních cílů.“ Velký spor, 443.

Abychom „poznali, jaký je obraz a jak má být utvořen, musíme zkoumat vlastnosti samotné šelmy — papežství.“ Je to šelma, která vytváří obraz, jenž je zkouškou posledních dnů a nastává těsně před uzavřením doby milosti. Daniel porozuměl vidění i té věci.

Ve třetím roce vlády Kýra, krále perského, bylo Danielovi, jehož jméno bylo Beltesazar, zjeveno slovo; a to slovo bylo pravdivé, avšak stanovený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

Vidění je viděním „mareh“ o dvou tisících třech stech letech. „Věc“ je hebrejské slovo „dabar“, které znamená „slovo“. Týž výraz („dabar“), který je v prvním verši přeložen jako „věc“, je v deváté kapitole, dvacátém třetím verši, přeložen jako „záležitost“.

Ano, ještě když jsem mluvil v modlitbě, přiletěl rychlým letem muž Gabriel, kterého jsem viděl v tom vidění na počátku, a dotkl se mne v době večerní oběti. A poučil mne, mluvil se mnou a řekl: Ó Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti udělil dovednost a porozumění. Na počátku tvých úpěnlivých proseb vyšel příkaz, a já jsem přišel, abych ti to oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj tomu slovu a zvaž to vidění. Daniel 9,21–23.

Gabriel přichází k Danielovi v odpověď na Danielovu modlitbu, která souvisela s osvícením, jež Daniel obdržel, když porozuměl, že se nachází v zajetí, jež bylo znázorněno rozptýlením z Leviticus 26.

V prvním roce jeho kralování jsem já, Daniel, porozuměl z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k proroku Jeremjášovi, že se naplní sedmdesát let při pustošení Jeruzaléma. Daniel 9,2.

Zajetí, které Jeremiáš označil, přivedlo Daniele k zajetí „sedmi časů“, zaznamenanému Mojžíšem, jež bylo zároveň „přisahou“ i „kletbou“.

Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon, odvrátil se, aby neposlouchal tvého hlasu; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je zapsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, neboť jsme proti němu zhřešili. A potvrdil svá slova, která mluvil proti nám i proti našim soudcům, kteří nás soudili, tím, že na nás uvedl veliké zlo; neboť pod celým nebem se nestalo nic takového, jako se stalo nad Jeruzalémem. Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, všechno toto zlo na nás přišlo; avšak neprosili jsme Hospodina, našeho Boha, abychom se odvrátili od svých nepravostí a porozuměli tvé pravdě. Daniel 9,11–13.

Na základě dvojího svědectví Jeremiáše a Mojžíše Daniel porozuměl, že zpuštění, které bylo uvedeno na Jeruzalém, bylo „prokletím“ „Mojžíšovým“, které bylo „vylito na“ starověký Izrael. Sestra Whiteová označuje svědectví Jeremiášovo jako „svědectví církvi“, a v tomto ohledu tím ztotožňuje Jeremiáše s Duchem proroctví posledních dnů, neboť „svědectví církvi“ v posledních dnech je právě touto věcí. Jeremiáš představuje Ducha proroctví a Mojžíš představuje Bibli.

Daniel představuje ty z posledních dnů, kteří z těch dvou svědků chápou, že byli rozptýleni, a kteří z Bible a z Ducha proroctví chápou, že byli probuzeni, jako byl Daniel k poznání toho, že on (oni) byl v zajetí a že zajetí bylo znázorněno v Božím prorockém slově.

Zkušenost Božího lidu posledních dnů je zkušeností deseti panen.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“
Velký spor, 393.

Doba prodlévání v podobenství o deseti pannách představuje totéž probuzení Daniela v deváté kapitole. Na základě dvou posvěcených svědků si Daniel uvědomil, že celý jeho život byl naplněním určitého proroctví v Božím slově. Toto proroctví Daniela vedlo k nápravě, která byla nezbytná, měl-li být připraven na to, co se mu mělo přihodit hned v následující kapitole. Stejně tak, když millerité naplnili podobenství o deseti pannách, museli být také probuzeni k tomu, že první zklamání a prodlení je přivedly k usnutí. Všichni proroci představují poslední dny.

Probuzení Daniela a milleritů jsou dvě svědectví o probuzení sto čtyřiceti čtyř tisíc v posledních dnech.

„Ježíš i celý nebeský zástup hleděli se soucitem a láskou na ty, kteří se sladkým očekáváním toužili spatřit Toho, jehož milovaly jejich duše. Andělé se vznášeli kolem nich, aby je posílili v hodině jejich zkoušky. Ti, kdo zanedbali přijmout nebeské poselství, byli ponecháni ve tmě a Boží hněv se proti nim roznítil, protože nechtěli přijmout světlo, které jim poslal z nebe. Tito věrní, zklamaní lidé, kteří nemohli pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni ve tmě. Opět byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla odňata od čísel a omyl byl vysvětlen. Viděli, že prorocká období sahají až do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předkládali na podporu toho, že prorocká období končí v roce 1843, dokazují, že jejich konec nastane v roce 1844. Světlo ze Slova Božího ozářilo jejich postavení a objevili dobu prodlení — ‚Jestliže se [to vidění] opozdí, vyčkej na ně.‘ Ve své lásce k bezprostřednímu Kristovu příchodu přehlédli prodlení vidění, které mělo zjevit ty, kdo skutečně očekávají. Opět měli určitý časový bod. Přesto jsem viděla, že mnozí z nich se nedokázali povznést nad své těžké zklamání natolik, aby měli takový stupeň horlivosti a energie, jaký vyznačoval jejich víru v roce 1843.“ Early Writings, 236.

V naplnění podobenství millerité „přehlédli prodlení vidění“, avšak byli „znovu“ „vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla z čísel odstraněna a omyl byl vysvětlen.“ Daniel byl veden k Bibli a „ruka Páně“ byla odstraněna z „prorockých období“, a když Daniel jako ten, kdo činí, a nejen jako posluchač, živou vírou prokázal, že porozuměl poselství Jeremiáše a Mojžíše tím, že naplnil pokyny dané ve dvacáté šesté kapitole Leviticus, stejně jako nápravu a řešení rozptýleného stavu Božího lidu, tehdy bylo Danielovi dáno „vysvětlení“.

Až sto čtyřicet čtyři tisíc naplní dobu prodlévání z podobenství v jejím konečném a nejdokonalejším naplnění v posledních dnech, učiní tak v časovém období, kdy „utváření obrazu šelmy“ bude jejich velikou zkouškou.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

„Když se ukáže plod, hned pošle srp, protože nastala žně.“ Kristus s toužebnou žádostí očekává zjevení sebe samého ve své církvi. Až bude Kristův charakter dokonale zpodoben v jeho lidu, tehdy přijde, aby si je nárokoval jako své vlastní.“ Christ's Object Lessons, s. 69.

„Svět zahaluje temnota mylného chápání Boha. Lidé ztrácejí poznání Jeho charakteru. Byl nepochopen a nesprávně vykládán. V této době má být hlášáno poselství od Boha, poselství osvěcující svým vlivem a zachraňující svou mocí. Jeho charakter má být zjeven. Do temnoty světa má zazářit světlo Jeho slávy, světlo Jeho dobroty, milosrdenství a pravdy.

„Toto je dílo, které prorok Izajáš vyložil slovy: ‚Ó Jeruzaléme, který zvěstuješ radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas; pozdvihni jej, neboj se; řekni judským městům: Hle, váš Bůh! Hle, Panovník Hospodin přijde s mocnou rukou a jeho rámě bude vládnout za něj; hle, jeho odměna je s ním a jeho dílo před ním.‘ Izajáš 40,9.10.“

„Ti, kdo očekávají příchod Ženicha, mají říkat lidu: ‚Hle, váš Bůh.‘ Poslední paprsky milosrdného světla, poslední poselství milosti, které má být dáno světu, je zjevením jeho charakteru lásky. Děti Boží mají zjevovat jeho slávu. Ve svém vlastním životě a charakteru mají ukazovat, co pro ně vykonala milost Boží.“ Kristova podobenství, 415.